

Αποχέτο φ

ΣΤΑΣΕΙΣ

ΤΟΥ ΠΑΝΤΕΛΗ ΜΠΟΥΚΑΛΑ

«Αυτή είναι η Ελλάδα»;

Βρισκόμασταν τότε στον αστερισμό της «ισχυρής Ελλάδας», όπως τουλάχιστον ήθελε να πιστεύει η πολιτική της ηγεσία, είτε από λειψή αυτογνωσία είτε επειδή όφειλε και αυτή, όπως οι προηγούμενές της, να πλάσει τον μύθο της αξιοσύνης της και να τον καταναλώσει δικήν ψυχοτρόπου. Και τότε ακριβώς, ενώ ήμασταν μες στην καρδιά του μύθου, ο πρωθυπουργός της Κώστας Σημίτης είπε, με πρόθεση απαξιωτική ή σε αργοπορημένη εκδήλωση αυτογνωσίας, το κακοφήμως γνωστό «Αυτή είναι η Ελλάδα»· η φράση σφράγισε και τον ίδιο και το κόμμα του. Ήταν τότε που ναυάγησε το «Σαμίνα» στα ρηχά της Πάρου, συμπαρασύροντας στον θάνατο ογδόντα έναν ανθρώπους. Οσο για τον υπουργό Ναυτιλίας, τον πολύ κ. Παπουτσή, τιμήθηκε έκτοτε με ποικίλα αξιώματα για την απaráμιλλη αίσθηση πολιτικής ευθύνης που είχε επιδείξει. Μην παραιτούμενος. Τι άλλο...

Η σημερινή Ελλάδα είναι κληρονόμος και διάδοχος εκείνης της «ισχυρής», της «εκσυγχρονισμένης», που ταυτόχρονα όμως δεν έπαψε ποτέ να είναι «αυτή», όπως το εννοούσε ο κ. Σημίτης. Επιπλέον είναι κληρονόμος και διάδοχος της «επανιδρυθείσας» επί Κώστα Καραμανλή Ελλάδας· επί της πρωθυπουργίας δηλαδή του ηγέτη της Ν.Δ. που ήρθε να κυβερνήσει βασιζόμενη σε ένα μυθικό «ηθικό πλεονέκτημα», συνοψιζόμενο στο σλόγκαν «σεμνά και ταπεινά», και γρήγορα συνετρίβη πάνω στα βράχια των σκανδάλων και της ποικιλώνυμης διαφθοράς. Είναι δηλαδή η σημερινή χώρα κληρονόμος και διάδοχος εκείνης που μόλις οχτώ χρόνια πριν οργάνωσε (με τη συνευθύνη του ΠΑΣΟΚ και της Ν.Δ.) τους «Ολυμπιακούς Αγώνες του μέτρου», όπως ισχυριζόταν με ένα ακόμα ευφυολόγημά του ο ειδικευμένος σε αυτά κ. Βενιζέλος.

Το βλέπουμε τώρα το «μέτρο» εκείνο. Βλέπουμε δηλαδή στο Φάληρο, στην Καλογρέζα, στο Ελληνικό, στον Μαραθώνα, τα κατάλοιπα μιας εφήμερης «δόξας» που μας κόστισε πανάκριβα. Και, χάρη στις κυβερνήσεις μας, που πάντοτε είχαν λεπτοδουλεμένα σχέδια, προέβλεπαν το μέλλον και διακρίνονταν για το πνεύμα οικονομίας και την άτεγκτη ηθική τους, τώρα δεν έχουμε αεροπλάνα για να σβήσουν τις πυρκαγιές ακόμα και όταν απειλούν μεγάλες πόλεις ούτε και επαρκές προσωπικό, μόνιμο ή εποχικό - αλλά θα φταίνε οι συντεχνίες και οι συνδικαλιστές. Τώρα δεν έχουμε τα κλειδιά στα νοσοκομεία, γάζες κ.λπ. - αλλά θα φταίνε οι συντεχνίες και οι συνδικαλιστές. Τώρα δεν έχουμε τον τρόπο να πάρουν οι υπερήλικοι τα φάρμακά τους σχετικά έγκαιρα, χωρίς να μετρούν κάποιες από τις τελευταίες μέρες τους στις ουρές της ανημπόριας και της αναξιοπρέπειας - αλλά θα φταίνε οι συντεχνίες και οι συνδικαλιστές. Σκέφτεται κανείς (με τον φόβο μάλιστα μην τον πούνε λαϊκιστή) ποια συντεχνία είναι ισχυρότερη από τη συντεχνία της εξουσίας, της πολιτικής ηγεσίας. Και ποιοι συνδικαλιστές πιο αποφασισμένοι να υπερασπίσουν τα συμφέροντά τους από τους συνδικαλιστές του κομματοκυβερνητισμού. Ωστε λοιπόν, δώδεκα χρόνια μετά, «αυτή είναι η Ελλάδα»; Αυτό της αξίζει να είναι;